

и той бѣше роденъ за нея. Една година по-рано, той командуваше императорската армия въ Сърбия, противъ генерала Черняева. Неговото стратегическо движение отъ Княжевацъ къмъ Морава; неговата переправа прѣзъ тази рѣка подъ топоветѣ на Алексинацъ и подъ носѣтъ на Черняева, кждѣто послѣдния — при опасността да бжде отрѣзанъ отъ своята база — бѣше принуденъ да приеме бой на лоша позиция; неговата блѣстяща побѣда надъ сърбитѣ, — всичко това сѣ заблѣжителни исторически факти, за съжаление малко извѣстни, понеже въ онова врѣме историята и историцитѣ бѣха прѣдубѣдени противъ всичко турско. Но, разбира се, общото внимание въ сщщото врѣме се поглѣщаше повече отъ военнитѣ събития, тъй че и нѣмаше врѣме да се влиза въ подробноститѣ на една война, която вече никого не интересуваше.*)

Въ Шуменъ, въ комбинациитѣ на сердаря, Ахмедъ-Еюбъ се държеше малко на страна и не вземаше участие. Разбира се, че иначе и не можеше да бжде, тъй като съвършено естественното уважение къмъ генералисимуса, който минаваше за воененъ гений, не му позволяваше да оспорва плановѣтъ на стария сердаръ. На всѣки случай, ако Ахмедъ-Еюбъ бѣше краснорѣчивъ чловѣкъ, ако имаше даръ-слово и убѣждение, то бѣше твърдѣ вѣроятно, че той щѣше да настоява, ако не за настѣпателни дѣйствия, за които той, повидимому, не считаше подготвена нашата армия, то поне би настоявалъ за дѣятелность. За съжаление, обаче, той не говорѣше по-вече отъ три пѣти, въ седмицата, и то не всѣка седмица! А бившия сердаръ

*) Кореспондента на в. Gaulois, г. Карлъ де Перриеръ, който се навигаше при щаба на сръбската армия, би могаль да разкаже какъ бѣше разбита армията на Черняева.